

Lze-li o něčem říci, že to vzniklo po postmodernismu, pak je to tahle hra. Jasně vyhraněná, záměrně minimum technologických prostředků využívající hra od začátku do konce. Jako kdyby nexistovalo posledních 250 let průmyslové revoluce a technického pokroku. Nevelký cirkusový stan na trávě Gorkého parku v Moskvě. Nic víc než tři tucty diváků na liliputánských rozkládacích židličkách. Sami umělci prodávají vstupenky půl hodiny před začátkem představení. Na dotazy odpovídají rusky, spolu se dohadují italsky. Šťastlivce, co mají vstupenku, usazují ve stanu a zavazují za nimi pro jistotu vchod, aby nikdo nevypadl. Jakmile se děti uklidní, začne představení. Přibližně hodinu žonglují košťátky, kroužky, mrkvi jakož i nejrůznějšími domácím nářadím, jež mají po ruce, metají kozelce a všelijak se pošťuchují. Člověk by si myslel, že děti vyrostlé na jiskřících animovaných filmech a počítačových hrách to všechno bude strašně nudit. Ale je to naopak ani trochu nenudí. K vašemu překvapení se upřímně smějí komediálnímu triku tak starému jako svět sám: pořádnému kopanci do zadku. Pantomima se jim líbí, radují se, když jeden klaun nemůže najít druhého klauna, který se mu schovává za zády. Baví je, že umělci se na jevišti ustavičně převlékají nebo křepčí s loutkami, takže to vypadá, jakoby se na jevišti hemžila spousta lidí. Rodiče se také smějí, ale mají to složitější, a to v intelektuálním ohledu (tento typ divadla má svůj původ v comedii dell'arte, ve hrách starořeckých tržišť a v Petruškovi, resp. v tom, jak je transformovali Fellini a milánské Piccolo Teatro), ale i instinktivně. Vždyť koneckonců jde o nejstarší formu divadelní hry i životního stylu: táhnout od města k městu s příslušným inventářem a bavit „ctěné publikum“.

Alexej Bayer

Moskva srpen 2012